

Nu vă temeți! Duceți-vă și vestiți fraților Mei ca să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea. (Mt.28,10)

Onorați părinți preoți,
cuvioși călugări, călugărițe și persoane consacrate,
dragi credincioși,

Sărbătoarea Paștelui din acest an ne întâmpină cu aceeași veste deplină și mărturie dătătoare de speranță ca întotdeauna: Hristos a Înviat! Sărbătorim Învierea Domnului într-un context și mod cu totul aparte, așa cum nu am mai făcut-o până acum, și aceasta din cauza situației create de pandemia cu coronavirus, care a cuprins cea mai mare parte a lumii și întristează o bună parte a omenirii. Suntem într-o perioadă de așteptare, ca un post ce încă se prelungește, în speranța reluării cursului firesc al vieții comunitare și sociale. Sărbătorim acasă și în familie, fără a putea să ne bucurăm de celebrarea comună, de prezența comunității adunată în biserici și de cântul comun care vestește fundamentul credinței noastre.

Doresc a vă saluta pe toți și a mă alătura fiecăruia dintre dumneavoastră, amintindu-vă, că deși sărbătorim Învierea Domnului în astfel de condiții, suntem mereu aceeași în familia extinsă a Bisericii, care ne leagă prin comuniune între noi, după ce mai întâi Domnul Hristos ne-a chemat și ne leagă de iubirea Lui.

De iubirea Lui erau cuprinse și atrase Maria Magdalena și cealaltă Marie, de care ne vorbește evanghelistul Matei, ducându-se în ziua întâi a săptămânii, când se lumina de ziuă, ca să vadă mormântul. Au așteptat cu nerăbdare să treacă ziua sabatului ca să poată să-și continue calea către Isus, pe care îl văzuseră răstignit în Vinerea Mare, dat jos de pe cruce și pus în mormânt. Nimic nu prevestea noutatea absolută a ceea ce aveau să li se întâmple. Probabil își aminteau de faptul că de mai multe ori, Isus a anunțat cu cuvinte explicite că *Fiul Omului va fi dat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da păgânilor. Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî și a treia zi va învia.*¹ Însă cu toate acestea, faptul deja consumat al patimilor și morții Sale era puternic imprimat în memoria și sufletul lor și de aceea, erau cuprinse în același timp și în aceeași măsură, de întristare și de speranță. Nu se opresc în fața unei realități atât de triste și amare, ca cea pe care o trăiesc, ci continuă să dea crezare cuvintelor Domnului și simțămintelor profunde din sufletul lor.

Așa suntem și noi, creștinii de astăzi, fiii secolului XXI. Continuăm să mergem mai departe, cu încărcătura timpului pe care îl trăim, nu ne oprim din drumul nostru către Domnul, deși fizic avem restricții și suntem nevoiți să stăm acasă. Realitatea pe care o trăim este doar un sabbat, care poate să ne amintească multe lucruri bune și folositoare, pe care poate le-am uitat sau neglijat.

¹ Mc 10,33-34

Simțămintele sunt contradictorii și încearcă să se anihileze reciproc, în gândurile multiple și impulsurile stăpânite ale unei inimi care nu cunoaște resemnarea. Căroră dintre ele vrem să le dăm credit?

Pentru cei credincioși, consternarea și sentimentul de neputință fac casă comună cu pacea sufletească și încrederea că nu sunt singuri. Privim realitatea din jur și o vedem așa cum ea ni se prezintă, cu ceea ce constatăm desigur, însă în același timp, suntem chemați și putem să privim nu doar în afară, ci și înăuntru nostru, în sufletul nostru. Acolo ar trebui să fie o altă realitate, mai adevărată decât cea din afară, din societate, din lumea contingentă. Credința ne confirmă că acolo vom regăsi fundamentul care a fost oarecând pus și dacă a rămas neclintit și intact, pe el se sprijină încrederea și speranța noastră. Iubirea lui Dumnezeu nu dezamăgește niciodată!

Dragi fii sufletești,

Învierea Domnului Hristos este un eveniment unic și irepetabil, care transformă viața lumii și a fiecăruia dintre noi în parte, și de aceea în actualitatea sărbătorii, acest eveniment ni se propune mereu nou și desăvârșit. Avem cu toții nevoie de înnoire, de sprijin și de înțelegere și nu mai puțin de solidaritate și reciprocitate. *Suntem cu toții în aceeași barcă și nu putem să ne salvăm singuri*, ne spunea Papa Francisc cu câteva săptămâni în urmă, referindu-se, desigur la încercările timpului prezent.

Femeile purtătoare de mir merg împreună spre aceeași destinație, spre mormânt, ne spune același evanghelist Matei, având aceleași sărace perspective și aceleași comune provocări. Ele nu știu cine le va ridica piatra de pe ușa mormântului, însă această necunoscută nu le împiedică să facă pași înainte pe cale, deși întunericul încă nu se risipise. Iubirea și frica sunt sentimente exclusiv omenești și coexistă în sufletul omului dintotdeauna, acestea fiind susținute și amplificate de realitățile concrete și de amplitudinea provocărilor fiecărui moment.

În ultimele zile am văzut cu toții exemple luminoase de oameni generoși, care fac atât cât este în a lor putință, ceea ce se cuvine pentru cei ce sunt bolnavi și în suferință. Sunt atâția oameni care îi însoțesc pe cei din familiile lor și au grijă de ei într-un mod exemplar. În singurătatea casei, sau în saloanele de spital, ei însoțesc, se roagă, speră, alină și au grijă de celălalt. Fapta și mărturia lor, adesea necunoscută, trece dincolo de firescul solidarității comune și se apropie mai mult de iubirea jertfelnică a Domnului Hristos.

Vestea bună nu întârzie niciodată și Providența iubitoare a Tatălui ceresc se face simțită în cutremurul mare care zguduie vechile orânduiri și fricile oamenilor dintotdeauna. Un Înger al Domnului le întâmpină pe femeile purtătoare de mir cu îndemnul de a nu avea frică. *Nu vă temeți, că știu că pe Isus*

*cel răstignit Îl căutați. Nu este aici, căci a înviat precum a zis.*² Dumnezeu este autorul vieții și stăpân al morții, este Dumnezeu al celor vii, nu al celor morți și de aceea locul lui nu este în mormânt. Au rămas acolo doar giulgiurile, semnele trecerii Lui prin întunericul mormântului și al morții. Semnele suferințelor rămân mereu în trupul fiecărui om, odată ce a avut parte de ele, și acestea îl însoțesc ca martore tăcute ale unei vindecări depline.

Privim cu încântare, citind textul sacru al Evangheliei, cum Isus însuși se arată pe Sine Viu aceluiași ucenice, care alergau acum de la mormânt cu oarecare frică a nedumeririi, dar și cu bucurie, pentru a da de veste apostolilor despre cele întâmplate, și cum tot El însuși le dăruiește bucuria desăvârșită. Este bucuria întâlnirii, a biruinței vieții, a comuniunii încă fragile dar care se regăsește fiindcă renaște. *Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat.*³ Acest gest spontan și sobru este un semn profund al adorării iubitoare și a recunoștinței ce fac din inima lor un altar statornic prin care să aducă cult plăcut lui Dumnezeu. Un cult spiritual al inimii și minții care adoră prezența tainică și providența lucrătoare a lui Dumnezeu.

Un astfel de cult suntem invitați să aducem și noi, creștinii de azi, nu doar în aceste zile de sărbătoare pe care le trăim altfel, ci și în zilele care vor veni, în viitor, atunci când bucuria reîntâlnirii în adunarea liturgică v-a desăvârși ceea ce am oferit până acum.

Dragii mei,

Timpul restricțiilor și a apărării împotriva bolii provocate de acest virus va trece, cum au mai trecut și alte încercări din timpurile ce aparțin deja istoriei, mai mult sau mai puțin cunoscute. Cu siguranță va lăsa urme vizibile de suferință mai profundă, în cei ce vor avea mai mult de suferit în urma pierderii celor dragi. În fața morții, nimeni nu este imun și în același timp, ea nu poate fi evitată la nesfârșit, fiind de fapt, un dat cert al vieții care se îndreaptă în mod firesc spre apus. Isus însuși a trecut prin moarte și a resimțit profund întunecimea și urâciunea ei, în singurătatea de pe cruce și în evenimentele ce au precedat-o. Nu a existat nici o stare sufletească omenească pe care Isus să nu o fi trăit și pe care să nu poată a o înțelege. Încrederea deplină avută în Tatăl ceresc i-a fost mereu lumină în toate situațiile vieții petrecute în lume. Atunci când vorbea solemn despre Sine, se folosea de apelativul Fiul omului, arătând că se identifică pe deplin cu condiția sa omenească și împărtășește cu toți oamenii același destin. Însă niciodată nu a încetat să se încreadă în Dumnezeu pe care îl chema Tată, al Său și al nostru. Încrederea este o față mai puțin vizibilă a iubirii și în firea noastră omenească este prezentă în multiple forme. Este presupusă și evident simțită între prieteni. Este necesară între soți și înfrumusețează, desigur, orice raport uman. Ce fel de lume dorim să construim pe viitor? La ce anume am

² Mt 28,5

³ Mt 28,9

dori să ne aducem aportul personal pentru a îmbunătăți raportul din familie și din comunitate? Cum vom fructifica această experiență a nevoii de solidaritate și a fragilității persistente a firii omului? Sunt câteva întrebări și desigur fiecare mai poate adăuga multe altele, la care vom răspunde așa cum vom considera de cuviință. Setea de Sfintele Taine, în special de Sfânta Euharistie, de Sfânta Liturghie și de prezența afectivă și efectivă în adunarea liturgică, împreună cu înnoirea minții, rămân puternice semne ale speranței pe care o purtăm cu noi. Reluând îndemnul Mântuitorului adresat nouă tuturor: *Bucurați-vă (...) nu vă temeți! Duceți-vă și vestiți fraților Mei, (...) iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*⁴, mă fac purtător al celor mai bune urări, de pace și sănătate, de bucurie sfântă și statornică credință! Lumina Învierii Domnului să vă însoțească mereu! Hristos a Înviat!

Cu arhierească însoțire și părintească dragoste,

+Vasile
episcop

⁴ Mt 28,9.10.20